

БРАТЯ ГРИМ ЕГИНХАРТ И ЕМА

Превод от немски: Цочо Бояджиев, 2009

chitanka.info

Егинхарт, главен капелан и писар на Карл Велики, който служел похвално в кралския двор, бил ценен от всички, а дъщерята на императора Има била силно влюбена в него. Тя била сгодена за гръцкия крал и колкото повече време минавало, толкова повече се разпалвала тайната любов между Егинхарт и Има. Спирал ги единствено страхът, че кралят ще разбере за страстта им и ще се разгневи. Накрая младежът не искал повече да се крие, събрал кураж и тъй като не желал да повери предназначенията за ушите на девойката на чужд пратеник, сам се отправил в потайна доба към жилището ѝ. Почукал тихо на вратата на стаята, все едно е проведен там по кралска заповед, и бил пуснат вътре. Тогава те признали един другиму любовта си и вкусили дълго желаната прегръдка. Когато на разсъмване младежът трябвало да си тръгне оттам, откъдето бил дошъл, видял, че през нощта е натрупал дебел сняг, и се побоял да прекрачи прага, тъй като следите от мъжки нозе щели скоро да го предадат. В страха и тревогата си влюбените размисляли що да сторят и девойката се досетила за една хитрост: тя щяла да вземе Егинхарт на раменете си и преди да е съмнало да го отнесе до дома му, да го остави там и внимателно да се върне по собствените си стъпки. По Божие благоволение кралят прекарал безсънна нощ, надигнал се на развиделяване и погледнал към двора на замъка си. Тогава съзрял дъщеря си да залита под тежкия си товар, след което да стоварва бремето и бързо да прескача обратно. Кралят се вгледал по-внимателно и почувствал едновременно възхищение и болка; ала запазил мълчание. А Егинхарт, който съзнавал, че деянието му няма да остане дълго скрито, се замислил, застанал пред господаря си, коленичил и помолил да го освободи, тъй като вярната му служба не е достатъчно заплатена. Кралят дълго мълчал, прикривайки чувствата си; най-сетне обещал на младежа скоро да се сбогува с него. Междувременно свикал съд, призовал първите си и най-верни съветници и им открил, че кралският авторитет е засегнат чрез любовното отношение между дъщеря му Има и писаря му. И когато всички се удивили от новата и голяма постъпка, той им казал и как точно е станало всичко и как го е видял със собствените си очи, поради което и дири съвета и присъдата им. Повечето от тях, достатъчно мъдри и мекосърдни, били на мнение, че кралят сам трябва да разреши случая. След като изслушал всички страни и разпознал в случилото се пръста на провидението, Карл

решил да се смили и да ожени влюбените един за друг. Всички възхвалили радостно кралската кротост, а той повикал писаря и му казал: „Отдавна бих ти се отплатил по-добре за службата, стига ти да ми беше открил по-рано недоволството си; сега като награда възнамерявам да ти дам за жена дъщеря си Има, която те носи върху раменете си.“ Веднага наредил да потърсят дъщеря му и тя била въведена с пламнали страни в двора, където бил и любимият ѝ. Императорът ѝ дал и богата зестра под формата на земи, злато и сребро; а след смъртта му Лудвиг Благочестиви им подарил със специална грамота Михлинщат край Майн и Мюленхайм, който сега се нарича Зелигенщат. В църквата на Зелигенщат били погребани след смъртта им двамата влюбени. Устното предание пази спомена за тях и според него тъкмо Има дала названието Оденвалд на близката гора, провиквайки се веднъж: „О, ти, горо!“^[16] Според сказанието Зелигенщат получил името си така: Карл прогонил Ема и когато веднъж се загубил по време на лов, я намерил на въпросното място; когато в една рибарска хижа му поднесла любимото му ястие, той познал дъщеря си и се провикнал: „Блажен да бъде наречен градът, в който намерих Ема!“

[16] O du Wald! ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.